

Nội dung bài viết

1. [Dàn ý phân tích bài thơ Nắng mới ngắn gọn](#)
2. [Phân tích bài thơ Nắng mới của Lưu Trọng Lư ngắn gọn - Mẫu 1](#)
3. [Phân tích, cảm nhận bài Nắng mới hay nhất - Mẫu 2](#)
4. [Phân tích bài thơ nắng mới lớp 10 hay nhất - Mẫu 3](#)

Nắng mới là kỉ niệm kí ức của tác giả về người mẹ thân yêu của mình gắn liền với sự biết ơn, tình yêu tha thiết. Để giúp các bạn hiểu hơn về bài thơ, chúng tôi xin giới thiệu **3 mẫu Phân tích bài thơ Nắng mới** dưới đây, mời các bạn cùng tham khảo.

Dàn ý phân tích bài thơ Nắng mới ngắn gọn

a. Mở bài:

- Giới thiệu bài thơ Nắng mới

b. Thân bài:

- Khổ 1: Bức tranh thiên nhiên Nắng mới

+ Nắng mới: Nắng đầu xuân, nhẹ nhàng

+ Khung cảnh yên bình, bu ồm

=> Đưa tác giả về với kí ức xưa

- Khổ 2 + 3: Nỗi nhớ và tình yêu dành cho mẹ của tác giả

+ Bày tỏ nỗi nhớ mẹ một cách trực tiếp

+ Đặc điểm của mẹ: Hay mặc chiếc áo màu đỏ; mỗi khi nắng mới về sẽ mang đồ ra phơi cho thơm tho; đi vào ra để chăm lo cho tổ ấm; dịu dàng và kín đáo với nét cười đen nhánh

=> Mẹ là người phụ nữ truyền thống, dịu dàng và đảm đang, luôn yêu thương, chăm sóc cho con cái

c. Kết bài:

- Khái quát lại tác phẩm Nắng mới.

Phân tích bài thơ Nắng mới của Lưu Trọng Lư ngắn gọn - Mẫu 1

“*Thơ là người thư kí chân thành của trái tim*” (Duybralay). Rung lên từ tâm hồn người nghệ sĩ, thơ tựa như một bản hoà ca với những giai điệu trầm bổng khác nhau. Giữa những cung bậc rộn ràng của phong trào “*Thơ mới*” Lưu Trọng Lư chỉ ra “*một nốt trầm xao xuyến*”, vang lên rất nhẹ, rất êm nhưng lắng đọng và lan tỏa trong lòng người. Không thoát lên như Thế Lữ, không điên cuồng như Hàn Mặc Tử, Lưu Trọng Lư lặng lẽ tìm cho mình một lối rẽ về quá khứ, về những hồi ức lung linh, sâu lắng trong tâm hồn. “*Nắng mới*” là một trong những bài thơ như thế. Ta bắt gặp ở đây một tâm hồn đằm thắm, mỏng manh và một nỗi buồn sâu lắng khiến ai đọc qua dù chỉ một lần cũng không thể nào quên.

Từ thừa bé thơ khi đọc *Nắng mới* của Lưu Trọng Lư, dù trí óc còn non nớt, chưa thể hiểu hết...nhưng lòng tôi lại rung lên, lại xao xác những nỗi niềm. Có lúc tôi tự hỏi: Tại sao tác phẩm lại tạo nên sự ám ảnh đến vậy? Phải chăng là sức mạnh của nghệ thuật bài thơ? Giờ đây, khi đối diện với văn bản tác phẩm, sau bao năm suy ngẫm, tôi muốn tìm cho lòng mình một sự lý giải. Hoài thanh khi nhận xét về thơ Lưu Trọng Lư đã giải bày: “*...Dâu có ưa thơ người này người khác, mỗi lúc buồn đến, tôi lại trở về với Lưu Trọng Lư. Có những bài thơ cứ vương vấn trong trí óc tôi hàng tháng, lúc nào cũng như văng vẳng bên tai*”.

Bài thơ “*Nắng mới*” đã được vẽ đẹp nơi tâm hồn của Lưu Trọng Lư: Thành thực phiêu diêu trong cõi mộng, cứ để lòng mình tràn lan trên trang giấy. Tưởng như nhà thơ không hề làm nghệ thuật, chỉ là dòng chảy tự nhiên của cảm xúc.

Bài thơ trải dài theo mạch cảm xúc, kết cấu đan xen giữa quá khứ và hiện tại như một hồi ức về người mẹ thân yêu của nhà thơ. Không cần phải là “*yên ba giang thượng*” như của Thôi Hiệu, cũng không phải là cái ám ảnh “*chiều chiều ra đứng ngõ sau trong ca dao – không gian – thời gian nghệ thuật ở đây chỉ là một buổi trưa buồn bên song cửa*”. Bình dị nhưng cũng đủ sức lay động lòng người con nhớ mẹ “*ruột đau chín chiều*”. Trong tiếng gà trưa xao xác, kỉ niệm chợt ùa về, đọng đầy trong nỗi nhớ – khúc dạo đầu cất lên đã nghe dịu dặt vang ngân một nỗi buồn man mác, thiết tha:

“Mỗi lần nắng mới hắt lên song

Xao xác gà trưa gáy náo nùng

Lòng rười buồn theo thời dĩ vãng

Chập chờn sống lại những ngày không”.

Một không gian sao quá đổi hiu hắt, nắng không rực rỡ tươi vui mà chỉ “*hắt*” bên song. Chỉ một từ “*hắt*” cả không gian một màu ảm đạm, một màu hoài niệm... Ở đây nghệ thuật lấy động tả tĩnh được tác giả sử dụng rất thành công, cái động của tiếng gà trưa xao xác chỉ làm rõ thêm cái tĩnh, cái mông lung mà thôi.

Nói là “*Chập chờn sống lại*” nhưng có lẽ nhà thơ nhớ rõ lắm, “*màu áo đỏ tươi rực rỡ*” trong nắng là chi tiết đặc sắc của bài thơ. Chính là sự kế tiếp của chi tiết nắng mới, là hệ quả của sự nhắc nhớ và là màu lưu giữ những kỉ niệm không thể xóa nhòa trong lòng tác giả

Từ “*nắng mới*” trong tựa lại đề một lần nữa được chọn để mở đầu bài thơ như một sợi dây liên khúc, một nhịp cầu nối về quá khứ xa xưa. Nhưng “*nắng mới*” là nắng như thế nào? Người đọc chưa hiểu, chỉ cảm được rằng nắng ở đây buồn lắm. Nắng không tươi tắn như trong thơ Hàn Mặc Tử; “*Nhìn nắng hàng cau nắng mới lên*”. Dưới con mắt duyên của Xuân Diệu, nắng chỉ là một ảnh hình quen thuộc, soi rọi vào tiềm thức nhà thơ, gợi về những kỉ niệm xa xưa của một thời tươi đẹp. Cộng hưởng với màu sắc mới ấy còn có một âm thanh, cũng quen thuộc và buồn không kém là tiếng gà trưa xao xác náo nùng. Từ hình ảnh “*nắng mới hắt*” có phần gắn với ba thanh trắc liền ở trên, câu thơ đến đây chợt chùng hẳn xuống, nặng trĩu một nỗi buồn qua các từ láy: “*xao xác*”, “*náo nùng*”, “*chập chờn*” gợi một nỗi buồn dịu nhẹ, một tâm trạng quạnh hiu xa vắng. “*Mỗi lần*” lại nhắc nhớ “*mỗi lần*”. Lời thơ viết giản dị, tự nhiên, không một chút cầu kỳ, gọt giũa đúng như Hoài Thanh đã nhận định: “*Lưu để lòng mình tràn lan trên mặt giấy*” nhưng vẫn sức lay động lạ kỳ. Kỉ niệm ùa về, lung linh trong màu nắng mới, đánh thức dậy trong tâm hồn nhà thơ cả một thời dĩ vãng tưởng đã nhạt nhòa:

“Lòng rười buồn theo thời dĩ vãng

Chập chờn sống lại những ngày không”.

Hiện tại trước mắt mờ dần, nhường chỗ cho quá khứ tràn về Nhịp cầu đã bắc, hoài niệm mênh mang... “*Những ngày không*” phải chăng là những ngày ấu thơ, khi tác giả còn nhỏ, lòng chưa vương bận đi đâu gì. Vậy tại sao nó lại khắc sâu trong tâm khảm nhà thơ đến vậy? Bởi vì “*những ngày không*” ấy đã in dấu một kỷ niệm hay hình ảnh một người nào?

Mạch thơ liên tục, trái dài sang khổ hai để chuyển hoàn toàn về quá khứ. Thuyền hồn đã cập bến “*ngày xưa*”, câu chuyện cổ tích về một người mẹ đã bắt đầu:

“Tôi nhớ mẹ tôi thuở thiếu thời

Lúc người còn sống, tôi lên mười

Môi lăn nắng mới reo ngoài nội

Áo đỏ Người đưa trước giậu phơi”.

Từ “*nắng mới hắt bên song*” gợi nhớ “*nắng mới reo ngoài nội*”, nhớ chiếc áo đỏ mẹ phơi trước giậu, bà mẹ lại mang áo rét ra phơi, để cất đi dành cho mùa rét tới. Cái nắng mới của hoài niệm này mới náo nức, mới tươi vui làm sao, đây nắng như bởi gắn với một cậu bé lên mười, với một người mẹ chăm chút, hiền dịu... cứ thế, nỗi nhớ này một thành hình, rõ nét hơn. Dù có tả nhưng khổ thơ thứ hai vẫn thiên về xác định thời điểm, địa điểm, chỉ đến khổ thơ cuối cảnh và tình mới thật quấn quít.

Hình ảnh người mẹ thân yêu của tác giả hiện lên, lúc đầu còn mờ nhạt nhưng càng về sau càng rõ nét và choáng đậy tâm trí. Qua cách nói dường như đang cố nén niềm thương nhớ chỉ chực dâng trào, ta chợt hiểu ra và đồng cảm sâu sắc với nỗi buồn của tác giả: người mẹ ấy không còn nữa và tất cả những gì nhà thơ còn nhớ về mẹ chỉ là chút kỷ niệm nhạt nhòa đọng lại trong tâm hồn non nớt, thơ ngây của đứa trẻ lên mười. Từ “*nắng mới*” là cái nắng mỗi độ xuân về, khi mẹ tác giả thường mang áo ra phơi để áo thơm mùi nắng sau những ngày đông rét mướt. Nắng thì năm nào chẳng có, sao gọi là “*mới*”? Nhưng như người ta thường chờ ngày mùa để ăn “*gạo mới*”, lòng trẻ vẫn náo nức chờ mong ngày nắng lại về để cùng mẹ phơi áo bên giậu thưa. Cũng là “*nắng mới*” nhưng cái nắng của quá khứ không “*hắt bên song*” buồn bã mà tràn đầy sức sống, niềm vui “*reo ngoài nội*” vì đó là nắng của những ngày còn mẹ. Từ “*reo*” như một nốt nhạc lành lốt, tươi vui khiến câu thơ chợt bùng lên sức sống.

Hình ảnh người mẹ chưa hiện lên trực tiếp mà chỉ thấp thoáng, lung linh sau màu áo đỏ, sau lưng giậu nhưng đã gây một ấn tượng mạnh mẽ trong lòng người đọc. Đó có lẽ cũng là hình ảnh đẹp đẽ nhất, trù mền thương yêu nhất mà nhà thơ còn lưu giữ, khắc sâu trong tâm trí. Màu đỏ của chiếc áo trong tiếng nắng reo làm cho câu thơ

sáng lên, ấm nóng hơn. Có lẽ cũng nhờ màu đỏ ấy mà việc phơi áo của mẹ càng trở thành một điểm son trong nỗi nhớ về tuổi thơ. Màu đỏ của chiếc áo là một chi tiết nghệ thuật rất đặc sắc, nó làm cho kỉ niệm trong sáng, làm ấm nóng một tâm hồn lạnh lẽo khi phiêu dạt về tuổi thơ lúc còn mẹ. Thử cắt màu đỏ đi: “*Chiếc áo người đưa trước giậu phơi*”, hình ảnh của kỉ niệm xám lại ngay.

“Hình dáng mẹ tôi chữa xóa mờ

Hãy còn mường tượng lúc vào ra

Nét cười đen nhánh sau tay áo

Trong ánh trưa hè trước giậu thưa”.

Mạch thơ lại quay về hiện tại, nhà thơ sực tỉnh nhưng vẫn chưa hết thổn thức, bồi hồi. Hình ảnh người mẹ vẫn còn đó, nơi đống nội, giậu phơi, nơi hiên nhà, song cửa... Dường như đâu đâu cũng in bóng dáng mẹ, vương hơi ấm của mẹ nên nỗi nhớ lúc nào cũng chỉ chực dâng trào. Và phải chăng “*nắng mới*” chỉ như cái cớ, chỉ là giọt nước làm tràn đầy ly thương nhớ.

Bài thơ kết thúc bằng hình ảnh “*nét cười đen nhánh*”, như một nốt lặng cuối bản nhạc để dư ba, dư vị của ý thơ còn lan tỏa mãi trong lòng người đọc. Dáng hình người mẹ như hiện lên rõ rệt trong tâm tưởng nhà thơ. Chi tiết gây ấn tượng nhất Nắng mới là “*nét cười đen nhánh*” của người mẹ. Câu thơ rất tạo hình. Chân dung bà mẹ hiện lên chỉ nơi trong hình ảnh ấy. Không phải “*miệng*” cười hay “*nụ*” cười mà là “*nét*”, lại “*đen nhánh*”! Hình ảnh thơ bỗng sắc, bỗng lấp lánh hơn. Đây là chi tiết duy nhất miêu tả người mẹ nhưng nó cũng là điểm son hội tụ tất cả cái hồn của bức chân dung. Không phải là “*nụ cười*” hay “*miệng cười*” mà là “*nét cười*” vì cái cười ấy rất kín đáo, rất nhẹ, rất nhanh, dường như chỉ lướt qua trên khuôn mặt chứ chưa kịp đọng lại thành một nụ cười, mà lại là “*nét cười đen nhánh*” nữa. Lưu Trọng Lư không nói thẳng như Hoàng cầm:

“Nhưng cô hàng xén răng đen

Cười như mùa thu tỏa nắng”.

(Bên kia sông Đuống)

Mà lại “*đi tắt*” để tạo nên một kết hợp từ độc đáo và thú vị, hay nói theo cách của Hoài Thanh: “*câu thơ mất đi một tí rõ ràng để được thêm rất nhiều mơ mộng*”. Hình ảnh “*tay áo*” đã đẩy “*nét cười*” ra phía sau, tạo nên độ sâu cho bức tranh, đồng thời tăng thêm sức duyên dáng, gợi cảm cho “*nét cười*”. Ta đã từng bắt gặp trong thơ Hàn Mặc Tử một hình ảnh cùng đẹp và tinh tế như thế; “*Lá trúc che ngang mặt chữ*

điền” (Đây thôn Vĩ Dạ) nhưng có lẽ hình ảnh “*nét cười*” ở đây có hồn, có sức gợi cảm hơn nhiều vì đó là khoảnh khắc, là hình ảnh đẹp đẽ nhất mà ống kính tâm hồn nhà thơ đã chụp được và lưu trữ mãi. Hình ảnh người mẹ quá cố của nhà thơ từ đầu đến cuối chỉ được phác họa qua ba chi tiết: “*nắng mới*”, “*áo đờ*” và “*nét cười*”, trong những giây phút xuất thân của họa sĩ – thi sĩ Lưu Trọng Lư, nó đã để lại một ấn tượng đẹp và sâu sắc. Phải chăng là vì ta chợt bắt gặp trong hình ảnh đó một cái gì rất đời thân quen như của mẹ ta mà cũng là của tất cả những người phụ nữ Việt Nam thắm lặng hy sinh, thương yêu, chăm sóc chồng con suốt cả cuộc đời.

Không gian nghệ thuật ám ảnh không tách rời hình ảnh người mẹ... có thể hình ảnh ấy của bà mẹ đã đọng lại và lưu mãi trong tâm trí người đọc khi bài thơ đã hết, tạo một nỗi buồn ngùi thương cảm. Cũng là Hoài Thanh khi nói về nhà thơ: “...*Trong khi làng thơ Việt Nam đang đi tìm một nghệ thuật mới lạ, những tình cảm khuất khúc, những hình sắc phiến phức của thiên nhiên, thì Lư chỉ có một ít khúc đàn bình dị, một ít khúc đàn xưa, đâu có đôi xoay đôi điệu cũng vẫn là những khúc đàn xưa*”.

“*Nắng mới*” là một bài thơ thoát tục qua không có gì đặc biệt, nhưng nếu có một tâm hồn đờng cảm, một tình yêu sâu nặng với người đã sinh thành ra mình thì bài thơ thực sự là một tiếng đàn đờng điệu. Hoài Thanh đã từng nói: “*Thơ Lưu Trọng Lư không phải là một bài thơ, nghĩa là không phải là một công trình nghệ thuật mà là tiếng lòng thổn thức hòa theo tiếng thổn thức của lòng ta*”.

Nghệ thuật của bài thơ sao quá thật bình dị, vẫn là thể thơ bảy chữ, ngôn ngữ cũng rất bình dị... không có những phá cách, những đột phá trong nhịp điệu, trong âm luật... vẫn là những khúc đàn bình dị nhưng sao lại ám ảnh đến vậy? Có thể nói, thành công đặc biệt của bài thơ là đã tạo nên được những chi tiết nghệ thuật – dù ít thôi nhưng rất đặc sắc, làm chói sáng cả bài thơ... thế mới biết, nghệ thuật nhiều khi không phải là những gì quá lớn lao, xa vời vượt qua tầm nắm của người thường, mà có lúc nó thật gần gũi và bình dị... Chính bởi cái bình dị, mộc mạc ấy đã khiến cho bài thơ có một sức sống trường tồn trong lòng độc giả.

Phân tích, cảm nhận bài Nắng mới hay nhất - Mẫu 2

*“Đi khắp thế gian, không ai tốt bằng mẹ
Gánh nặng cuộc đời, không ai khổ bằng cha.
Nước biển mênh mông không đong đầy tình mẹ
Mây trời lồng lộng không phủ kín lòng cha
Tân tảo sớm hôm mẹ nuôi con khôn lớn
Mang cả tấm thân gầy cha che chở đời con
Ai còn mẹ xin đừng làm mẹ khóc
Đừng để buồn lên mắt mẹ nghe con.
Đêm nay con ngủ giấc tròn
Mẹ là ngọn gió của con suốt đời.”*

Tình mẫu tử có lẽ là tình cảm thiêng liêng nhất trên cuộc đời này. Mẹ là người sinh ra chúng ta, yêu thương và chăm sóc chúng ta vô điều kiện. Có lẽ chính vì vậy, tình mẫu tử từ xa xưa đã trở thành đề tài sáng tác bất tận cho văn học và nghệ thuật. Trong vô số những tác phẩm viết về mẹ, về tình mẫu tử, không thể không nhắc đến bài thơ *Nắng mới* của nhà thơ Lưu Trọng Lư, trích từ tập “*Tiếng thu*”. Bài thơ là nỗi nhớ về mẹ và tình yêu mẹ tha thiết của một tác giả, người con chỉ còn có thể gặp mẹ ở trong mơ.

Ngay từ đầu bài thơ, tác giả đã đề dòng chữ “*Tặng hương hồn mẹ*”, đúng vậy, mẹ của nhà thơ Lưu Trọng Lư không còn trên cõi đời này nữa, nhưng tình yêu mẹ của tác giả thì vẫn còn đó, những kỉ niệm khi xưa có mẹ vẫn sẽ theo tác giả đến hết cuộc đời. Khổ đầu tiên của bài thơ chính là bức tranh thiên “*nắng mới*” làm gợi nhớ những kỉ ức xưa của tác giả:

*“Mỗi lần nắng mới hắt bên song,
Xao xác, gà trưa gáy náo nùng,
Lòng rượi buồn theo thời dĩ vãng,
Chập chờn sống lại những ngày không.”*

Nắng mới chính là nắng đầu xuân, cái nắng nhẹ nhàng và êm dịu, xua tan đi cái lạnh và ẩm ướt của mùa đông. *Nắng mới hắt “bên song”* cửa, cùng với tiếng gà gáy trưa náo nùng đã tạo nên một khung cảnh thật bình yên nhưng cũng vắng vẻ, cô liêu. Khung cảnh đó làm cho tác giả Lưu Trọng Lư “*lòng rượi buồn*” và đưa tâm hồn tác giả trở về miền kỉ ức xưa cũ, những kỉ niệm xưa “*chập chờn*” sống lại trong tác giả.

Quay về với những kỉ niệm xưa, lòng tác giả dâng trào bao nỗi nhớ về người mẹ quá cố của mình:

*“Tôi nhớ mẹ tôi, thuở thiếu thời
Lúc người còn sống, tôi lên mười;
Mỗi lần nắng mới reo ngoài nội,
Áo đỏ người đưa trước giậu phơi.”*

*Hình dáng mẹ tôi chưa xoá mờ
Hãy còn mường tượng lúc vào ra:
Nét cười đen nhánh sau tay áo
Trong ánh trưa hè trước giậu thưa.”*

Nhà thơ Lưu Trọng Lư bộc lộ nỗi nhớ mẹ một cách trực tiếp “*Tôi nhớ mẹ tôi, thuở thiếu thời*”. Tác giả vẫn nhớ rõ ràng, khi mẹ còn sống, tác giả “*lên mười*”. Khi nắng mới về, mẹ trong tà áo đỏ quen thuộc sẽ mang quần áo của nhà thơ ra phơi lên giậu, để cho con mặc chiếc áo thơm mùi nắng sạch sẽ, dễ chịu. Nắng khi đó còn “*reo ngoài nội*”, có lẽ bởi vì còn có mẹ, nên hương đồng cỏ nội cũng như tác giả đầu vui sướng

và hạnh phúc vô cùng. Hình ảnh mẹ hiện lên rõ nét hơn trong khổ thơ tiếp theo. Nhà thơ Lưu Trọng Lư khẳng định rằng hình dáng mẹ còn chưa “xóa mờ” trong tâm trí của mình, nó vẫn rõ nét và lúc nào cũng tồn tại trong tâm trí của tác giả. Ông vẫn “mường tượng” được hình ảnh của mẹ xung quanh, lúc vào, lúc ra, thật bận rộn làm sao để chăm lo cho gia đình của mình. Trong toàn bộ bài thơ, không có bất kỳ một câu nào nhận xét cụ thể mẹ của nhà thơ Lưu Trọng Lư, nhưng chắc chắn mẹ là một người phụ nữ rất đẹp và hiền dịu. Vì mẹ có “nét cười đen nhánh”, đây là kiểu cười nhẹ nhàng, dịu dàng và chỉ thoáng qua. Có lẽ đó là đi đầu nhà thơ nhớ nhất về mẹ của mình. Và dù là mùa nắng đầu xuân hay nắng gắt trưa hè, trong kí ức của nhà thơ Lưu Trọng Lư, mẹ vẫn “đứng trước giậu phơi”, để làm một công việc bình dị đó là phơi đồ, nhưng đó sẽ mãi là hình ảnh ấm áp và an ủi tâm hồn tác giả nhất mỗi khi nhớ mẹ.

Bài thơ Nắng mới của tác giả Lưu Trọng Lư chỉ sử dụng những từ ngữ đơn giản nhưng lại đậm chất gợi hình, gợi cảm đã thể hiện thành công nỗi nhớ và tình yêu tha thiết dành cho người mẹ quá cố của tác giả. Qua đó, chúng ta có thể thấy được vẻ đẹp của mẹ, một người phụ nữ Việt Nam truyền thống dịu dàng, chu đáo và luôn yêu thương, chăm sóc gia đình. Bài thơ như gửi gắm tới mỗi người một thông điệp ý nghĩa, đó là “Ai còn mẹ xin đừng làm mẹ khóc, đừng để buồn lên mắt mẹ nghe không?”

Phân tích bài thơ nắng mới lớp 10 hay nhất - Mẫu 3

“Mẹ ơi con đã già rồi con ngồi nhớ mẹ khóc như trẻ con

Mẹ ơi con đã già rồi con ngồi ngó ngẩn nhớ ngôi nhà xưa

Ngày xưa cha ngồi uống rượu, mẹ ngồi đan áo

Ngoài hiên, mùa đông cây bàng lá đỏ.

...

Biển sóng thét gào một ngày nhớ mẹ sóng trào khơi xa

Trời gió mây ngàn một ngày khóc mẹ trăm ngàn sao rơi

Mẹ ơi thế giới mênh mông, mênh mông không bằng nhà mình

Tuổi thơ như chiếc gôi êm, êm cho tuổi già úp mặt..."

Có lẽ những câu hát trên nằm trong bài hát Mẹ tôi của nhạc sĩ Trần Tiến rất đúng với tâm trạng của nhà thơ Lưu Trọng Lư khi sáng tác bài thơ Nắng mới, trích từ tập Tiếng thu. Bài thơ là nỗi lòng nhớ thương da diết và tình cảm yêu mẹ vô bờ của tác giả. Trong vô số những chủ đề sáng tác của văn học, tình mẫu tử và mẹ luôn là những chủ đề ý nghĩa nhất. Bởi tình mẫu tử là tình cảm thiêng liêng hơn cả trong cuộc sống này. Vậy nên, những tác phẩm viết về mẹ, về tình mẫu tử luôn có một sức hút lớn đối với em, bài thơ Nắng mới là một trong số đó. Sau khi đọc bài thơ, trong lòng em có rất nhiều cảm xúc đặc biệt.

Mở đầu bài thơ, tác giả Lưu Trọng Lư đã đưa em đến với một khung cảnh thiên nhiên vô cùng bình yên và thơ mộng được bao quanh bởi “nắng mới”:

*“Mỗi lần nắng mới hắt bên song,
Xao xác, gà trưa gáy náo nùng,
Lòng rười buồn theo thời dĩ vãng,
Chập chờn sống lại những ngày không.”*

Nắng mới theo em chính là ánh nắng những ngày đầu xuân, nhẹ nhàng nhưng cũng đủ để xua tan đi cái lạnh và ẩm ướt mà mùa đông để lại. Khi nắng mới về, chiếu sáng bên song cửa sổ tạo nên một khung cảnh thật bình yên làm sao nhưng lại cũng không kém phần buồn “náo nùng” vì tiếng gió xao xác và gà gáy trưa trong không gian tĩnh lặng. “Cảnh nào cảnh chẳng đeo sầu, người buồn cảnh có vui đâu bao giờ”, trong khung cảnh buồn man mác của mùa xuân đó, tác giả Lưu Trọng Lư lòng buồn nhớ lại những kí ức xưa cũ đã qua, những kí ức đó cứ “chập chờn” trở lại trong kí ức tác giả. Đọc đến đây, dù chưa biết những kỉ niệm đang quay lại trong đầu nhà thơ là gì, nhưng em cũng cảm thấy buồn theo nhà thơ, có lẽ bởi vì ngôn từ mà Lưu Trọng Lư sử dụng quá xuất sắc, nhờ có cách sử dụng từ điêu luyện đó, mà em như được lạc trong bức tranh thiên nhiên nắng mới tuy đẹp nhưng lại buồn rười rượi, khiến cho em đồng cảm sâu sắc với nhà thơ, vì cảnh sẽ sinh tình.

Rồi sau đó, em đã được đến thăm miền kí ức xưa cũ đó, ở đây, em được cảm nhận nỗi nhớ khôn nguôi và tình yêu tha thiết của tác giả dành cho người mẹ quá cố của mình:

*“Tôi nhớ mẹ tôi, thuở thiếu thời
Lúc người còn sống, tôi lên mười;
Mỗi lần nắng mới reo ngoài nội,
Áo đỏ người đưa trước giặt phơi.*

*Hình dáng mẹ tôi chưa xóa mờ
Hãy còn mường tượng lúc vào ra:
Nét cười đen nhánh sau tay áo
Trong ánh trưa hè trước giặt thưa.”*

Nhà thơ Lưu Trọng Lư đã bày tỏ nỗi nhớ người mẹ hiện thực tiếp qua câu thơ “Tôi nhớ mẹ tôi, thuở thiếu thời”, chắc bởi vì, nỗi nhớ mẹ của tác giả đã bị kìm nén quá lâu, đến khi gặp lại khung cảnh nắng mới khi xưa trong kí ức đã như chìa khóa mở cửa cho nỗi nhớ của nhà thơ xuất hiện và trực trào ngay lập tức. Khi mẹ còn sống, tác giả mới lên mười tuổi, trong kí ức của ông, mẹ thường hay mặc tà áo màu đỏ quen thuộc. Nắng mới về, mẹ sẽ mang đồ ra phơi để con mặc đồ được thơm tho, sạch sẽ. Khi ấy còn có mẹ, nên nắng mới về sẽ “reo” ở ngoài đồng nội, chắc nắng mới cũng như con, đều hạnh phúc vô cùng vì có mẹ ở bên. Khung cảnh mẹ xuất hiện trong kí ức nhà thơ thật hạnh phúc làm sao, em có thể cảm nhận được niềm hạnh phúc và sự an tâm của tác giả lúc mẹ còn sống. Tình yêu của nhà thơ Lưu Trọng Lư dành cho mẹ của mình sẽ theo nhà thơ đến hết cuộc đời này, nhà thơ khẳng định rằng “Hình dáng mẹ tôi chưa xóa mờ”. Nhà thơ vẫn còn thấy được hình dáng mẹ đang tất bật “vào ra”, để chăm lo cho mái ấm nhỏ. Và chi tiết đặc biệt nhất về mẹ được nhà thơ nhắc tới trong bài đó chính là mẹ có “nét cười đen nhánh”, không phải nụ cười mà là nét cười, cách miêu tả của nhà thơ khiến cho em cảm nhận được mẹ là một người phụ nữ vô cùng dịu dàng và ấm áp. Vì nét cười ở đây chính là kiểu cười vô cùng nhẹ nhàng, kín đáo và không hề lộ liễu, nhà thơ phải rất yêu mẹ của mình, mới có thể nhớ được nét cười đó của mẹ sau bao nhiêu năm như vậy. Mẹ của nhà thơ Lưu Trọng Lư quả là một người phụ nữ Việt Nam truyền thống, luôn dịu dàng và tận tảo chăm sóc cho con cái cả cuộc đời.

Bài thơ Nắng mới của tác giả Lưu Trọng Lư đã mang tới cho em nhiều cảm xúc thật đặc biệt. Qua bài thơ, em cảm nhận được nỗi nhớ và tình yêu mẹ vô bờ của tác giả. Nhờ đó, em tự nhận thấy trách nhiệm phải hiếu thảo của mình đối với mẹ và càng yêu thương mẹ của mình nhiều hơn. Em tin rằng không chỉ riêng mình em, mà tất cả mọi người sau khi đọc xong bài thơ đều sẽ nhận được thông điệp ý nghĩa về tình mẫu tử mà tác giả Lưu Trọng Lư gửi gắm.

Trên đây là 3 mẫu Phân tích bài thơ Nắng mới lớp 10 ngắn gọn, hay nhất được chúng tôi sưu tầm từ những bài văn hay đạt điểm cao, bài mẫu của giáo viên trên cả nước. Hy vọng sẽ giúp ích cho các em học sinh tham khảo và hoàn thiện tốt bài viết của mình.

Tham khảo thêm:

- [Top 3 mẫu phân tích Mùa xuân chín chọn lọc cực hay, đạt điểm cao](#)
- [2 mẫu phân tích bài thơ Nắng đã hanh r ỡ hay nhất, đạt điểm cao](#)
- [Top 3 đoạn văn phân tích yếu tố nghệ thuật đặc sắc trong Chử người tử tù hay nhất](#)
- [Văn mẫu lớp 10 Cảm nghĩ bài thơ Cảm xúc mùa thu của Đỗ Phủ](#)